

Matúš Dubjel, 13 rokov, Stará Ľubovňa

Kto hľadá, nájde...

„Našli sme to, našli sme to!“ Víťazoslávne sme zbehli dole schodmi, keď v tom nás na medziposchodí zastavila babka a podľa jej výrazu bola poriadne napálená...

Viete, je málo chvíľ, keď v živote prežijete priam rozprávkové dobrodružstvo. To moje sa začalo počas letných prázdnin u babky. Aby bolo jasné – babka má dom a my zasa trojizbový byt, takže nebolo o čom premýšľať a so sestrou sme konečne vypadli z centra mesta a prišli na jeho okraj, kde to bolo omnoho príjemnejšie. Okrem toho mali prísť aj bratrance z Košíc, čo túto situáciu ešte viac ozvlášťovalo. U babky sme mali ostať týždeň, teda dosť času na dobrodružstvo ako z filmu.

Pochopte, ak je leto a na dvore je trampolína a bazén, ani vám by nenapadlo niečo také, ako byť vo vnútri a prechádzať si druhé poschodie, kde by ste hľadali dvierka od pôjdu. Takže ako normálne deti sme sa spolu prvé dva dni zabávali vonku. Prvé dva preto, lebo na tretí sa spustil lejak. Šanca, že sa nám podarí vyjsť von, bola nulová, a tak sme sa museli uspokojiť s tým, čo nám tento dom ponúkal. Prevítali sme sa niekoľkými skriňami, no okrem detských hračiek, ako bábiky či autíčka, sme nič nenašli.

A v tom mi to cvaklo, pôjd! Pôjd je absolútne nepreskúmaná oblasť. Teda, nie že by som tam nebol, no bolo to len raz a mal som len 6, nič som si nezapamätal, viem len to, že ma raz babka zavolala na druhé poschodie a mal som jej podávať nejaké škatule, zatiaľ čo ona ich strkala do malých dvierok. Najlepšie na tom je, že na druhom poschodí sú izby, ktoré sa cez deň nepoužívajú – napríklad spálňa. Vyšli sme na druhé poschodie úplne bez problémov. Problém nastal, až keď sme mali nájsť dvierka od pôjdu. Hľadali sme úplne všade: v spálni, v šatníku, dokonca aj v kúpeľni, no nič sme nenašli. Pomaly sme strácali nádej, keď v tom na nás moja sestra zavolala: „Hej, chalani, podťe sem!“

Príbehli sme k nej a to, čo sme našli, nás nesmierne potešilo. Za dverami boli, asi meter nad podlahou, malé dvierka. Bingo! Dvere do spálne sa otvárali dovnútra – teda, keď sme vošli do izby, dvere zakryli istú časť steny aj s dvierkami od pôjdu. Dvierka mali malú kľučku a na naše veľké šťastie nebola na nich kľúčová dierka. Teda na kľúč nie sú, teraz len dúfať, že sa budú dať otvoriť. Pomaly som otočil kľučku, a... šlo to! Len čo som otvoril dvierka, ovalil nás horúci vzduch a prach. Pomaličky, jeden po druhom, sme povychádzali na pôjd.

Kam oko dovidelo, boli krabice. Čím dlhšie som sa rozhliadal po pôjde, tým viac sa mi oživovala spomienka spred šiestich rokov. Odfúkol som prach z prvej náhodne vybranej krabice a otvoril som ju.

Krabica 1: staré hrnčeky, zošity, peračník.

Krabica 2: porcelánová súprava. Nuda.

Krabica 3: kuknem očkom po bratancovi, hrabe sa v krabici a vytáhuje detský čepiec a akési bábätkovské dupačky, natešene nimi máva nad hlavou a kričí: „Počkaj, až to uvidí strejda Slávo!“ STOP!

Krabica 4: „Prepánajána!“ „Čo je tam?“ obaja pribehli ku mne. V škatuli ležalo niekoľko pravítok a ceruziek a ešte veľa iných starých školských zbytočností a vedľa nich... prachom zasypaná krabička od lega. Na obale bola síce stíhačka, no ja som tam videl auto, obrnené superbombastické auto. Začal som ju horúčkovo otvárať. Po veľkej námahe som ju rozbalil (bola celá polepená nejakou starou lepiacou páskou).

„Čo je?“

„Je...ona je prázdna.“

„A určite to je krabica od lega?“

„Áno, nastopro!“

„V tom prípade to lego tu niekde musí byť!“ Hľadali sme celý deň, no nič sme nenašli. Okrem niekoľkých časákov z roku 1993, samí nabúchaní športovci. Bože, nemôžem uveriť, že toto si kupoval môj oco.

Štvrtok: Neúspech! Kristína tvrdí, že dedko má hrozný vkus, máme na to nezvratné dôkazy.

Piatok: Neúspech!! Našli sme ďalšie prázdne krabice od lega, babka nám potvrdila, že rodičia mali lego.

Sobota: Neúspech!!! Kristína to vzdáva, babka nám zakazuje ísť na pôjd + MIMORIADNA SPRÁVA: STREJDA SLÁVO UŽ VIE O SVOJEJ BÁBÄTKOVSKÉJ SÚPRAVE.

Nedeľa: Ráno sme sa s Teodorom zobudili s rovnakým odhodlaním – nájsť lego – ako včera. Vieme, že tam je, tak dobre ako Kristína vie, že dedko má hrozný vkus. Doobeda sme boli na dvore, no potom prišli naši rodičia na obed, a tak sa začínala naša druhá fáza. Po obede sa dospeláci zhrčili okolo stola a ja s Teodorom sme vycítili šancu na únik. Vybehli sme po schodoch na druhú poschodie a šupli sme sa na pôjd. Za ten čas, čo sme tu boli, sme vytriedili takmer všetky škatule a boli sme si istí, že lego musí byť niekde v tých posledných nepreskúmaných. Prehľadávali sme krabicu za krabicou a keď som otvoril jednu z tých najposlednejších, ozvalo sa šušťanie, ako keď prehrabávate lego. Rýchlo som ponoril ruku do krabice a nahmatal čosi ako igelit plný malých kociek.

„Našli sme to, našli sme to!“ víťazoslávne sme zbehli dole schodmi a nad hlavou som pritom mával obrovskou igelitovou taškou, ktorá bola plná lega. V tom nás na medziposchodí zastavila babka a podľa jej výrazu bola poriadne napálená. Zarazene sme stáli pred ňou, keď sa Teo z ničoho nič začal rehotat' ako najatý. Za babkou totiž stál strejda Slávo s detským čepčekom na hlave a snažil sa ho dať dolu, a robil pri tom také rôznorodé pózy, že sa to ani opísať nedá. Keď nás však zbadal, vystrel sa a snažil sa pôsobiť hrozivo (i keď mu to s tým čepčekom veľmi nešlo). Nakoniec sa všetko vyrozprávalo a bolo nám odpustené. S Teom som sa dohodol, že lego ostane u babky, aby sme v prípade najbližšieho daždivého dňa nemuseli liezť na pôjd.